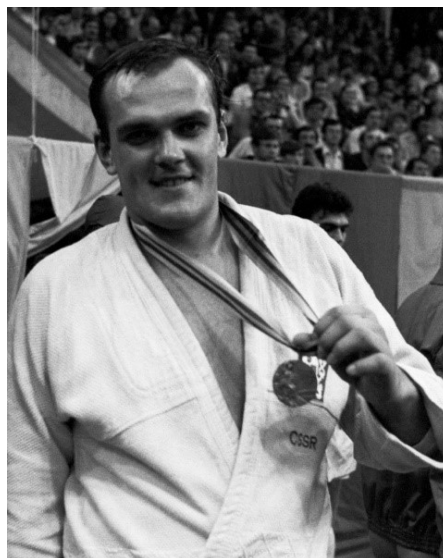

Životopis Vladimíra Kocmana

vypracovali: Vojtěch Kolář, Štěpán Turek, Adam Bernard, Roman Turek, Shan Zhu

ZŠ J. Š. Baara České Budějovice

Pan Vladimír Kocman se narodil 5. dubna roku 1956 v Českých Budějovicích. Vyrůstal v centru města, konkrétně v Otakarově ulici; v rodině lékaře jako druhý nejstarší mezi svými třemi bratry. Již v mládí se věnoval sportování, hrál – jak sám říká jako tenkrát každý kluk – hokej a fotbal. Na základní škole se pokusil vstoupit do hokejového klubu Motor, prošel několika koly výběru, ale do týmu nakonec vybrán nebyl. Náboru se tenkrát v 60. letech účastnilo několik stovek dětí.

Základní školu navštěvoval v Nové ulici. Rád vzpomíná, jak v zimě polívali venkovní hřiště vodou a udělali si z něj kluziště, kde trávili mnoho hodin tělesné výchovy. Sám sebe nevidí jako bezproblémového žáka a přiznává, že občas těžil i z postavení svého otce neurologa – když měli kluci ve třídě nějaký problém, tak dostali poznámku, ovšem mladý p. Kocman ne.

Po základní škole nastoupil na gymnázium v Trhových Svinech. Dle svých slov nevěnoval škole dostatek času, aby ho přijali na gymnázium v Budějovicích. A tady začínají dvě důležité etapy jeho života. V Trhových Svinech se seznámil se svojí budoucí a dosavadní ženou Jiřinou, se kterou má čtyři děti a spokojené manželství. Na střední školu však musel každodenně dojíždět a jednou si při cestě ze školy všiml v Mladém menší tělocvičny. Nedalo mu to, zašel tam, spojil se s partou, která tam chodila posilovat a rázem měl novou zálibu.

Nedlouho na to zašli do posilovny judisté z Rudé hvězdy, všimli se ho, protože neměli nikoho, kdo by se za ně pral v nejvyšší váhové kategorii. On nejprve o judo nestál, i když k němu měl ideální dispozice (jako reprezentant ČSR v době své největší slávy měl parametry 197 cm výšky a 125 kg hmotnosti). Nakonec si to ke štěstí československého sportu rozmyslel a dle svých slov judu úplně propadl: „*Judo bylo všechno, celý můj život.*“

Začal brát sport nesmírně vážně, vrhl se na něj s veškerou svou vervou. Trénoval třikrát denně. V Trhových Svinech se domluvil s učitelem tělesné výchovy, ten mu poskytl klíče od tělocvičny a p. Kocman už jako juniorský reprezentant ČSR trénoval ráno před školou tam, odpoledne v Mladém, kde si v zimě musel rozdělat v kamnech, aby mu ruce nepřimrzly k činkám, a večer měl ještě třetí kondiční fázi.

Úspěchy na sebe nenechaly dlouho čekat, stal se stálým reprezentantem a po úspěšném ukončení gymnázia (i když maturitní otázky během soustředění reprezentace na Kubě moc neřešil) v roce 1975 se i s ženou odstěhoval na Slovensko do Banské Bystrice k tehdejšímu nedávno zesnulému trenérovi Vladimíru Novákovi. Fungoval zde jako voják, člen sportovního oddílu Dukla. Pod vedením p. Nováka zaznamenal své nejvýraznější úspěchy. Nelze opomenout ty největší: OH Moskva 1980 bronzová medaile, MS Moskva 1983 stříbro, MS Maastricht 1981 bronz a dva bronzy z ME 1980 ve Vídni a 1984 z Lutychu.

OH v Moskvě byly ale v pozadí rodinné tragédie, kdy mu umíral prvorozený syn na leukémii. Do té doby zápasník, který se cítil leckdy neporazitelný se střetl s nerovným soupeřem – se smrtí. Rval se srdnatě na tatami a v šatně mezi zápasy plakal. I tuto ránu osudu se rodině ovšem podařilo překonat.

V největší sportovní formě se p. Kocman cítil v letech 1983-4, kdy ale k rozhořčení všech dostali sportovci plošný zákaz startovat na olympiádě v Los Angeles. Tenkrát ho to enormně štvalo, ale z neúčasti není dnes již nikterak zatrpklý. „*Žili jsme prostě v takové době, buďte rádi, že vy už nemusíte.*“

Údálosti spojené s úmrtím syna ho donutily hledat jinou životní cestu. Uvěřil v Boha a začal navštěvovat církev. To se ale komunistickému vedení nelíbilo a p. Kocman dostal jasné ultimátum. Buď zůstane věřícím a skončí v Dukle anebo naopak. Tímto způsobem se z kapitána reprezentačního výběru ČSR stal ze dne na den topič v Chiraně v Praze. V komunistickém Československu neměla současná podoba Listiny základních práv a svobod bohužel žádný prostor. Malou omluvou po letech bylo uvedení do judistické síně slávy v roce 2010.

Z Prahy se po několika letech odstěhoval zpět do rodných Českých Budějovic, kde pracoval na ubytovně Sfinx a v devadesátých letech založil firmu prodávající sportovní zboží. S manželkou si otevřeli malý krámk v bytě a posléze to dopracovali až k zastoupení firmy UhlSPORT a obchodu v budějovickém Savoji. Dodávali vybavení pro fotbalové kluby, např. místní Dynamo. V současné době p. Kocman podnikání opustil a je v důchodu, kde si užívá svých dvou vnoučat a působí jako pastor křesťanského sboru.